

Dodó és Didu

- Hé, te álomszuszek, mindjárt este van, ideje felkelni! – bökte oldalba az édesanyja kisfiát, Dodót, aki annyira megijedt a hirtelen ébresztőtől, hogy kicsúszott ujjai közül a kapaszkodó. Majdnem a fejére esett, de az utolsó pillanatban – már egy hónapos is elmúlt, tudott repülni – csapkodni kezdett a szárnyával, és nagy nehezen visszakapaszkodott anyja mellé a gerendára az öreg ház padlásán.

- Hű, de aludnék még egy kicsit, mama! De ha tényleg este van, akkor kérem a reggelit!

- Fogd meg magadnak – mondta a mamája. - Gyerünk, Dodó, indulás! Az utcai lámpák körül ott röpködnek a szünyogok!

Mmmmm... szünyog! Dodó szájában összefutott a nyál. Gyerünk... de merre? Körülnézett. Gyenge szemével nem sokat látott a sötétben. Kinyitotta a száját, és magas hangot adott ki, olyan magasat, amelyet ember már nem is hall meg, és fülelt. A hang össze-vissza verődött a padlástérben, de végre utat talált a nyitott padlásablakon át, és a hang nyomában ők is kirepültek a szabadba.

- Nézd, ott repülnek! – kiáltott fel egy kislány a teraszon.

- Látom! – mondta Apa, és azt gondolta: - Be kéne csukni végre azt a megvetemedett padlásablakot...

Anya felállt a vacsoraasztaltól, és a kezét nyújtotta: - Bizony, mindjárt este van. Gyere, Didu, ideje lefeküdni.

Didu jó alvó volt. Főleg nyáron, mert olyankor kicsit nyitva hagyhatták az ablakot, amin egész éjjel áradt be a friss, nyáréji levegő. Amikor már pirkadt, és Didu éppen egyik oldaláról fordult a másikra, Dodónak azt mondta a mamája:

- Mindjárt itt a reggel, induljunk haza. Eleget vacsoráztál?

- Még ott azt a jó kövéret bekapom!

Dodó villámgyors kanyarral elkapta a kiszemelt szünyogot, és igyekezett az anyja után. Amikor a házukhoz értek, már ő repült elől. Mindig könnyen megtalálta a padlásablakot, de ma valahogy mindenhol visszaverődött a hangja. Aztán végre valahol utat talált, és ő abban a pillanatban utánarepült. Még hallotta, ahogy anyja felkiált a háta mögött, hogy Dodó, vigyázz, de már késő volt. Berepült a nyitott ablakon.

Zsúfolt, kis szobába került, a hangja össze-vissza verődött benne. Teljesen megzavarodott, valaminek nekiment, ami nagy zajjal leesett. Didu felébredt a zajra, meglátta Dodót, és nagyot visított ijedtében. Szegény Dodónak csak ez kellett. Teljesen megsüketült a hangtól. Megfordult, nekirepült a könyvespolc sarkának, valahogy megkapaszkodott benne, és remegve, magatehetetlenül várta, hogy mi lesz.

A visításra berohantak Didu szülei.

Didu meg se tudott szólalni, csak remegő kézzel Dodóra mutatott. Anya gyorsan magához szorította Didut, hogy megnyugtassa, Apa meg felkapott egy kis dobozt, kiszórta belőle a játékokat, és leborította vele

a halálra rémült kis állatot. Aztán óvatosan egy kartont csúsztatott a doboz alá, és felemelte. Odavitte az kiságyhoz.

- Tőle aztán igazán nem kell félned – mondta. – Hidd el, ő sokkal jobban fél!

Óvatosan lehúzta egy kicsit a kartont a dobozról. Dodó és Didu most egész közlelről meglátták egymást.

- Jaj, de helyes! – gondolta Didu. - Milyen kis szőrös... és milyen hosszú a csupasz szárnya!

- Jaj, de hatalmas! – gondolta Dodó. - És mekkora a szája! Most biztosan bekap majd, mint én a szúnyogot! - és rémületében mozdulni se bírt. De nem történt semmi. Egy darabig nézték egymást, aztán Apa visszatette a kartont.

- Az én hibám – dünnyögte. - Mégse kellett volna este becsukni azt a padlásablakot. Hiszen ők ott laknak...

- Gyerünk! Gyorsan, a padlásra! – kiáltotta.

- Hadd vigyem én! – kérte Didu.

Felszaladtak a padláslépcsőn, elől Didu a dobozzal, benne Dodóval, mögötte a szülők. Apa a padlásablakhoz ment, és kitárta, Didu meg letette egy ládára a dobozt, és leemelte Dodóról.

- És most menjünk! – mondta Anya. - Ne zavarjuk őket! Mi legyen reggelire?

- Lehet, hogy mégse esznek meg? – gondolta Dodó egyedül a sötétben, aztán kétségbeesetten cincogni kezdett: - Mamaaaa! Mamaaaa!

Nem kellett sokat várnia. Anyja egy-kettőre berepült a nyitott ablakon.

- Dodó, kisfiam, mi történt? Jól vagy? Tudsz repülni?

Dodó kitárta a szárnyát, kicsit csapkodott vele, de nem érzett semmi rosszat. Felrepültek a plafonra, lábukkal megkapaszkodtak egymás mellett a gerenda szélében, és lelógatták magukat.

- Mama, nagyon megijedtem! Még sose láttam embert ilyen közlelről! És nem is bántott! Hogy annak mekkora a szeme!

És akár hiszitek, akár nem, Didu ugyanekkor szóról szóra ugyanezt mondta a reggelizőasztalnál. Csak persze szem helyett fület, ember helyett meg denevért mondott.